

המרחק מאד בחומר העוון, בין תחילת הרהור הלב להמשכתה של המחשבה במוחו אחר כך, שזה עושה כבר ברצונו ממש, והיא רעה חולה ר"ל. והכח לכל זה מסור ביד האדם, והוא "בעלים" גמור על כך להעביר מחשבתו ולהסירה לגמרי, וזה ברור.

מצות ציצית

והנה חוץ למה שנתחייבנו לקבל עלינו עול מצוות באמירתה של פרשה שניה, עוד זאת אמרה תורה לחזק את ידינו במצוות, על ידי שנטיל ציצית בכסותנו, ונתעטף בבגד זה, כדי שנזכור על ידי עטיפה זו את כל מצוות ה', לעשותם ולקיימם כראוי. וכתב הרא"ש בסוף הלכות ציצית, והובא בשו"ע סי' ח' סעיף ח', שיכוון בהתעטפו "שצונו הקב"ה להתעטף בו, כדי שנזכור את כל מצוותיו לעשותם", וכוונה זו היא מלבד הכוונה הרגילה שיש לכוון לקיים מצות ציצית, וכמו הכוונה בכל המצוות. ומה טוב הדבר להוסיף תיבות אלו בנוסח "הריני מתעטף גופי בציצית", ויאמר: "עיקר כוונתי במצווה זו זכירת המצוות לעשותם, במעשה, בדיבור ובמחשבה".

על מצוה נעלה ויקרה זו [השקולה כנגד כל המצוות, ומוסיפה קדושה על האדם, כדאיתא בספרי עה"פ "והייתם קדושים לאלוקיכם"] מצויה בידינו אגרת שכתב מרן בעל החזו"א זלה"ה, וזה לשונו הטהור "מצות ציצית כיצד, שעור אורך הטלית 120 ס"מ, כתפיים רחבן 21 ס"מ כל אחד, והחלל 18, רוחב הטלית 60 ס"מ. בשעת הטלת הציצית לנקב הבגד, צריך לומר בפה "לשם מצות ציצית". כשתזכה לקיים מצות ציצית תרגיש שמחה מופרזה ברגשי קודש לקשור קשר של קיימא עם התורה והמצוה, ולכרות עמה ברית עולמים". והנה כתבו הספרים כי הציצית שבבגדנו הוא כדרך שהמלכים עושים שנותנים את חותמיהם על עבדיהם, והוא כעין "פְּכָלָא וְעֶבְדָּא" המוזכר בגמ', על כן יש לו לאדם להסתכל בציצית מדי פעם בפעם בכוונה זו, וכמו שאמרה תורה "וראיתם אותו וזכרתם וגו'", ובפרשת ציצית גם יעבירם על עיניו. הנהגות ישרות אלו ודאי יועילו לו לכונן את מעשיו דבוריו ומחשבותיו כראוי וכנכון, שהרי התורה העידה עליה, על כן תועלתה בטוחה היא ללא